

Lovasok

Jaj lovasok
nyikorgó-nyerges
csörömpös fegyverű legénység
Áldozati ének kóborlástok
Csatakos szürke reménység
Hidegrázós ebvonítás az éjszaka
Irgalomtalan
és mélység-nélküli
és vígság-nélküli
és mocskos
holdtalan
Jaj lovasok
hű lovasok
kószálók
riadó-paripások
Az egymásnak ugrasztó éjszakában
egymásra nem találtok
S a patkók nyoma sem világít
itt a sárban
csak fenn az égen
S a sejtelem csóvája fényt nem ád
csak ég éppen hogy égjen

Lovasok
hű álmodó álmotalanok
robbanni-vágyók
Bizonyosság-űző
jaj kényes nézésű látók
Csörömpös beszédű
csikorgó kedélyű népség
Földet néző
földbe-gyökérző
kinek egy magasság van csak —
a mélység
Jaj fiúk
egymástól messze kerengők
sereg-nélküliek
Mindenbe belebotlotok így
mit a föld jóra-rosszra kivet
Szomorún ültök a mezők szélén
lovaitok az ég harmatát isszák
És kövek görögnek alá a hegyekből
és fenyők zuhannak suhogással
pusztítva lassan
észrevétlen
a kövek s a fenyők titkát

Aszály

Édesapámnak

Víz suhan
sussan
emlékeimben
Hazaszólít

Jöjj haza gyermek
keresd meg a földet
mely őrzi
őseid koporsóit

Térj meg földedre
egyetlen írástudó
Elbitangolt
szikra-patájú
kölyökcsikó

Van aki kiált
van aki hallgatva vár
körülállják a házam
Őrült búzaláng-égés a nyár
és vágyódnak utánam

Jöjj haza
szólit
a nagy-hegyi-csöndben asszonyanyám
Szárzavillám-fényben
nyüszítve hajlik

utánam a nád
Láva-föld
tűz-nyár
esőtlen hosszú út
Csak a halott vigad
az élő sehogysem
boldogul

Hazatérek
Elégett vidék
szürkébe rokkant zöld fogad
hamuba burkolózva
Jaj hazajöttél
Állok a kapuban
szalad anyám
egyetlen élő rózsza

Vigyázz rám

Csönd és ordítás
csönd és harc
csönd és halál
illetlen megnevezése után
itt ülök magamban színed előtt
Íme az egyetlen költői pillanat
Vigyázz rám
meg ne öljön
ez a mitikus délelőtt

A barackfa fénye hajlik
Ezüst-szél bontja vitorláit
Fejedelmi-szép erdeimben
tűz lobog fénye idelátszik

Vigyázz rám
valaki áll az utak végén
hangjának érce villan
Hozzám ér látatlan
Belémolvad
Ereje mozdul tagjaimban

Vigyázz rám
Nézzél
Marasztalj
El ne mozduljak innen
Beszélj hozzám, hogy meg ne halljam
vadjaim vonítását
égő erdeimben

Fordítsd el szemem
Ne lássam
ahogy zuhannak ropogva
s be ne rohanjak fáim közé
Őrizd az eröm más harcra
nagyobb

Itt ülök magamban
színed előtt
esetlenül lehajtott fejjel
sután
Csönddel és ordítás nélkül
csönddel és harcok nélkül
csönddel és halál nélkül
füsttel s pernyével
megjön a délután